

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a desert setting at sunset. The woman, on the left, wears a red sari with a white lace border and a white headscarf. She has her eyes closed and is leaning her head against the man's shoulder. The man, on the right, is shirtless and wears a red and white striped shawl draped over his shoulders. He is looking down at the woman with a gentle expression. The background shows a vast desert landscape under a dramatic sky with orange, yellow, and blue hues from the setting or rising sun.

Annie Westová
Krásná
únoskyně

ANNIE WESTOVÁ

KRÁSNÁ ÚNOSKYNĚ

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

jedna z mnoha věcí, které mě na našich (tedy mých a vašich) knížkách baví, je to, jak se stále dozvídám něco nového.

Nemalá část popelkovského příběhu pojmenovaného Cizinka, která ho zachránila se odehrává v outbacku. To je australský termín, označující krajinu „za zadním dvorkem“, takže pustinu plnou hadů, jedovatých pavouků a lidožravých krokodýlů (viděla jste přece Krokodýla Dundeeho?!). Moc se mně to slovo líbilo, dokonce jsem uvažoval, že ho nechám nepřeložené, ale potom mě nemožnost vytvořit od něj slušně česky znějící přídavné jméno dovedla k tomu, že jsem z něj udělal pustinu.

Teď mě ale napadá, jak dokonale to slovo popisuje svět, ve kterém hrdinové žijí. Vše, co je vně našeho domečku vytvořeného láskou, je totiž pustina. Nebezpečná a potenciálně zlá. A my do ní pronikáme a přetváříme ji – navazováním vztahů s lidmi, láskou – v místo, kde se dá žít.

Tak ať je ten náš domeček plný lásky co největší!

... s láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

KRÁSNÁ ÚNOSKYNĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Last-Minute Desert Queen

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1733-3
ISBN: 978-83-291-1734-0
ISBN: 978-83-291-1735-7

PRVNÍ KAPITOLA

Zamir si promnul kořen nosu a vyšel z klimatizované haly luxusního hotelu přímo do spalujícího slunce, jehož ostré paprsky ještě zvýšily jeho tepající bolest hlavy. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že si zapomněl vzít sluneční brýle.

Posledních pár dnů se toho na něj valilo tolik, že stěží stíhal zařídit všechno, co bylo zapotřebí. Dnešním dnem to však mělo skončit – ta naděje ho posilovala jako příslib životadárné vody v poušti.

Unaveně vydechl. Byl spokojený. Za sebou měl týdny naprostého pekla, ale truchlení si zakázal. Musel zůstat silný kvůli rodině a své vlasti. Teď stál na prahu dosažení všeho, co slíbil svému umírajícímu strýci.

Zabezpečení koruny byla jasná priorita. Bez toho by jeho země Qu'sil upadla do nestability.

Dalším krokem bylo sjednocení Qu'silu a sousedního Aboussiru, aby se oba státy staly jedním národem.

Až se to uskuteční, slavit se bude v obou zemích. Dokonce i ti nejzarytější nacionalisté pochopili, že sloučení obou států je jediná správná cesta. Vyjednávání však šlo pomalu a bylo velmi únavné, protože každá strana chtěla trochu jiné rozdělení moci.

Teď zbývala poslední záležitost, nejkritičtější bod ze všech. Bez jeho uskutečnění by se věci nepohnuly vpřed.

Aniž by zvolnil krok, Zamir zamířil k čekající limuzíně. K uchu tiskl mobil. Ministr financí mu právě do

detailů predestíral nečekaný problém, týkající se rozpočtu.

Řidič už čekal v pozoru u otevřených dveří. Zamir zvedl obočí. Všiml si, že řidič má rukavice, což bylo v tomto vedru absurdní. Nechápal, proč jeho hostitelé trvají na takovém detailu, místo aby dbali na to, aby muži dobře seděla uniforma. Dokonce i řidičská čepice mu byla velká. Stínila mu tvář.

Avšak Zamir měl jiné starosti, než se starat o řidiče. Zamumlal své díky a nastoupil do vozu, aniž by přestal naslouchat výkladům ministra. Pohodlně si natáhl nohy a sáhl po perlivé vodě.

O několik minut později hovor ukončil a hned přijal další, tentokrát od šéfa královské bezpečnostní služby. Hassanovi se nezamlouvalo, že Zamir v cizí zemi cestuje bez svého obvyklého doprovodu, i když se jednalo jen o krátký výjezd z hotelu. Jenže o to právě šlo. Zamir chtěl ukázat, že jeho hostitelé i obyvatelé Aboussiru, kterým po dokončení všech formalit bude vládnout, mají jeho naprostou důvěru.

„Jen klid, Hassane. Už jsem na cestě. Brzy se uvidíme.“ Vyhlédl z okna na úzké a přelidněné uličky starého města, kterými se provoz sunul šnečím tempem. „Pokud se trochu zpozdím, nedělej si starosti. Silnice tady nejsou jako doma. Jsou pěkně přecpané.“ Ze rtů mu unikl krátký smích. „Ale obřad beze mě nezačne, tím jsem si jistý.“

Típl hovor, zamračil se na mobil a stiskl tlačítko od přepážky, oddělující prostor mezi cestujícími a řidičem.

Okna limuzíny byla sice tónovaná, avšak sluneční světlo ho stejně přinutilo mhouřit zrak. Na bolest hlavy si vzal lék, jenže ten ještě nezačal působit. Znovu se zhluboka napil. Vyčítal si, že si neudělal čas na pořádnou snídani.

Už brzy měl však ten shon skončit. Zítra se Zamir hodlal pořádně vyspat.

„Mám slabou baterii,“ oznámil řidiči. „Potřebuju si ji

dobít.“ Mobil si vždycky nabíjel v noci, jenže dnes vůbec nespál.

„Jistě, sire.“

Sire? Zamir se nad tím zastaralým výrazem podivil. Jenže Aboussir byla mnohem tradičnější země než ta jeho. Tady ho většina lidí oslovovala sire. Až ho formálně přijmou za šejka a hlavu státu, což bude brzy, stane se z něj Veličenstvo.

Zamir stáhl koutky. Věděl, že ta chvíle jednou přijde, že tu strýc nebude věčně, ale stejně ho postrádal.

„Kdybyste mi podal svůj mobil, sire, postarám se o to.“

Mužův hlas byl jemný, zněl velmi mladě.

To však nebylo důležité. Hlavní věc byla, že znal cestu. Svižně a dovedně se proplétal mezi vozidly, zvířaty a chodci.

„Díky.“ Zamir mu podal telefon. Pak se opřel a na jednu se mu zatočila hlava. Zavřel oči a uvědomil si, že by si přece jen měl alespoň na chvíli odpočinout. „Jak ještě dlouho, než budeme na místě? Tak čtvrt hodiny?“

„Bohužel déle. Na cestě se stala havárie. Budeme to muset objet mimo hlavní silnici. Ale dostaneme se tam.“

Zamir přikývl, aniž by otevřel oči. Tahle schůzka byla velice důležitá. Musel se trochu prospát.

Miranda měla navzdory klimatizaci lepkavou kůži, způsobenou nikoli teplem, nýbrž nervozitou.

Přímo se potila hrůzou.

Její rodina ji často označovala za nestálou a nespolehlivou, ale dnešním počínáním překročila všechny meze.

Jak si vůbec mohla myslet, že by se jí to povedlo? Jednalo se o naprosto zoufalý čin. Beznaděj však necítila ona, nýbrž její sestřenice. A Miranda se na ni nedokázala vykašlat.

Sama ten plán navrhla, i když spíš jen žertem, jenže

Sadia se toho hned chytla. Její nesmělá a bázlivá sestřenice se prostě překonávala.

Proč by se měla bát, když všechna rizika neseš ty?

To nebylo fér. Sadia to provést nemohla. Kdyby se ráno vytratila, přišlo by se na to. A pokud se to nezdaří, potrestají je beztoho obě.

Vlastně za to stejně zaplatí, ať se akce zdaří, nebo ne. Trestu neuniknou. Nebudou se mít kde schovat.

Zadržela dech při pomyslení, co se stane, pokud uspějí. Na to nestačila ani její divoká fantazie. Jedno však věděla jistě. Bude to stát za to.

Nemohla Sadii nechat ve štychu. Byly kamarádkami celý život, dokonce i během let, kdy Miranda nežila v Aboussiru.

Projela velkým vozem pod obloukovým průjezdem do nové části města a mrkla do zpětného zrcátka. Zdálo se, že spí. Opíral se o měkké sedadlo, dlouhé nohy měl natažené a hlavu skloněnou na stranu.

Byl to ten nejimpozantnější muž, jakého kdy spatřila. Na fotografiích vypadal velmi dobře, ale ve skutečnosti byl ještě hezčí. Vyzařoval sebevědomí a kolem sebe měl auru čirého mužství, která vzduch v jeho blízkosti nabíjela elektřinou. Miranda si v jeho přítomnosti bytostně uvědomovala své vlastní ženství.

Většinu života se pohybovala ve společnosti pohledných mužů a nikdy to na ni nijak nepůsobilo. Až teď.

Po zádech jí přejel mráz. Narychlo vymyšlený plán byla jedna věc, jeho uskutečnění pak druhá.

Když se dočetla o inteligenci a důvtipu šejka Zamira, ověřených jak během vládnutí, tak v atletickém zápolení, téměř ji opustila odvaha. Tisk ho líčil jako někoho, kdo se dovede zdárně postarat nejen o vlastní zemi, nýbrž i o sebe, a to navzdory okolnostem. Došlo jí, že obelstít takového muže rozhodně nebude jednoduché.

Předchozího večera si o něm zjistila zběžné informace, které ji zneklidnily. Ráda by celou akci odvolala, jenže Sadia byla zoufalá.

Kdyby to nenechala alespoň na poslední chvíli! Miranda alespoň provinile doufala, že plán selže, jenže se tak nestalo a ona pak sledovala se směsicí obav a vzrušení, jak šejk Zamir míří k limuzíně.

Kráčel zvolna, ale odhodlaně a Miranda měla srdce až v krku. Působil úchvatně. Široká ramena pod tradičním oděvem. Silné, hezky tvarované ruce. A třpyt černých očí v krásné tváři s ostrými rysy, z nichž se jí sevřelo nitro.

Mirandin nevlastní otec byl také hezký, stejně jako většina jeho přátel, s nimiž hrál polo. Byla zvyklá na hezké muže, kteří se chovali, jako by jim patřil celý svět.

Avšak šejk Zamir byl jedinečný.

Ignorovala další příliv horka a zabočila na hlavní silnici, vedoucí z města. Zběžně pohlédla do zpětného zrcátka. Šejk se ani nepohnul. Se zběsilým tlukotem srdce čekala, kdy se jí hluboký hlas zeptá, proč odbočili a kam to vlastně jedou.

Žádný protest se však neozval. Nejspíš vážně usnul.

Přesto se jí nervozitou zvedal žaludek.

Opustili obydlenou zónu. Další pohled do zrcátka. Šejk se zavrtěl a Miranda skoro zpanikařila. Zamir se však na sedačce jen pohodlněji uvelebil. Kontrast mezi jeho přísnými mužnými rysy a oním nepatrným pohybem seslal z pánve do jejího podbřišku spirálu čehosi neznámého.

Úlevně vydechla a zkontrolovala čas. Připadalo jí, jako by jeli celé hodiny, ale kdyby se teď otočila, ještě by stihli přijet včas.

Pevně semkla čelisti a odhodlaně pokrčovala v jízdě. Myslela na všechny důvody, proč se nemůže vrátit.

Protože nenáviděla tyrany. Protože Sadia byla křehká a takové zacházení si nezasloužila. Protože navzdory všemu, co jim oběma za tak odvážný čin hrozilo, to, co tento muž plánoval, nebylo správné. O Sadii rozhodl její otec. Přinutil ji k něčemu, co nechtěla. Stalo se tak na příkaz tohoto muže. A pokud se mu nikdo netroufl postavit, musela to udělat ona, Miranda.

Vůz dorazil na křižovatku tří hlavních silnic. Miranda vrhla pohled do zpětného zrcátka, pak kousek pootevřela okno a vyhodila z něj šejkův mobil.

Tak. Kdyby někdo podle něj zkoušel zjistit šejkovu polohu, nezdaří se mu to.

Litovala, že ji to nenapadlo, když byli ještě ve městě. Takhle by nikdo netušil, že vyjeli mimo ně.

Nejistě se usmála. Příště bude pohotovější.

Pokud se ještě někdy opováží unést královského šejka.

DRUHÁ KAPITOLA

Zamir měl v hlavě jako vymeteno a v ústech cítil nepříjemnou pachut'. Ten lék! V minulosti ho užil jen jednou, už před lety, a od té doby zapomněl, jak po něm byl tehdy otupělý.

Alespoň ho přestala bolet hlava. To bylo pozitivum.

Zjistil, že vůz stojí. Prudce otevřel oči, protože se mu nezamlouvalo, že by mohl být při tak důležité události přistižený, jak dříme.

Dlouho nechápal, co vlastně vidí.

Nikde nebyl ani řidič, ani vítající hostitel. Žádné známé tváře z jeho doprovodu. Místo vstupu do paláce a dychtivých tváří spatřil kamennou zem, která se svažovala na jakousi pláň. Kolem se nenacházely žádné budovy. Jediná štěrková cesta mizela za pahorkem.

Na šíji ho ostře zabrnělo a Zamir ztuhl. Ve městě nebyli. Kde se však ocitl a proč, to netušil.

Napíнал uši, jak se snažil zachytit nějaký zvuk. Hlas, kroky. Nebo natažení kohoutku zbraně.

Podle polohy slunce usoudil, že od odjezdu z hotelu uplynulo několik hodin. Ať se stalo cokoliv, řidič v tom měl jasně prsty. Alespoň však v rostoucím horku nechal otevřené auto a v něm stažená okna.

Otočil hlavu a zjistil, že limuzína parkuje ve stínu. Za ní se zvedala vysoká kamenná zeď s okny, zakrytými okenicemi.

Zamirovi se rozbušilo srdce. Proč je tady?

Vysoukal se z auta, neznatelně se zakymácel, ale hned se napřímil v očekávání útoku.

Žádný se však nekonal. Stál a pozorně naslouchal. Kolem bylo ticho, jen neklidný odpolední větřík kroužil kolem masivní zdi. K jaké budově patřila?

Pohlédl na hodinky, které mu potvrdily, co beztoho věděl. Jeho schůzka se měla konat před několika hodinami.

Hassan už jistě šlel. A nejen Hassan. Když nedorazil, celá mašinérie královského dvora přepnula na nouzový režim.

Sklonil se k přednímu okénku. Svůj mobil nespatrił, přesně jak čekal. Přesto chvíli hledal. Nic.

Semkl čelisti. Zmeškání schůzky bude mít katastrofální důsledky. To jediné věděl naprosto jistě.

Jaký nepřítel státu tohle naplánoval?

A proč ho tu nechal, aniž by mu nějak ublížil?

Rozběhl se podél zdi až na roh. Dával si pozor, aby se stále držel ve stínu. Nikde přitom nespatrił ani živáčka, zato našel vstup – ohromný obloukový vchod s masivními dřevěnými dveřmi, bohatě zdobenými a pobitými železem. Měly starobylé panty. Takové dveře měly za úkol zabránit vniknutí lupičů. Jeho vlastní palác měl velmi podobné, i když větší a v lepším stavu.

Jedno jejich křídlo bylo otevřené. Pozvání, či opomenutí?

Zamir zvedl ze země kámen a pohnul se kupředu.

Mirandě se silně tráslы ruce. Musela se několikrát zhluboka nadechnout.

Bude v pořádku. Jen tvrdě spí. Jenže když se ho pokoušela vzbudit, ani se nepohnul.

Protože jsi s ním pořádně nezatrásla.

Protože jsi věděla, že kdyby se vzbudil, udělá ti ze života peklo.

Děsilo ji, že ho musela v takovém horku nechat venku. Její geniální plán však nepočítal s tím, že bude tak

těžký. Měřil dobře přes sto osmdesát centimetrů a ke všemu byl hodně svalnatý.

Sevřela lavici a opakovala si, že se mu nic nestane. Nebyla půlka léta, kdy teploty v poušti vystoupaly do smrtících výšek. Do auta pronikal větřík a také se mu teď chystala donést vodu a mokrý ručník.

Jen co se jí podaří otevřít zatuhlé zavírání na koupelnové skříňce.

Nečekala, že bude spát tak dlouho. S každým kilometrem, kterým se vzdalovali od města, si říkala, že se už přece musí vzbudit. A že jí přikáže, ať se okamžitě otočí a jede zpátky. Nevěřila, že se plán zdaří. A přece se tak stalo.

Miranda si utřela zpoceně ruce do saka uniformy a znovu sáhla po zástrčce. Konečně se jí podařilo skříňku otevřít. Natáhla se dovnitř, ale než z ní stačila cokoliv vzít, cosi jí zatlačilo do lopatek.

Už nebyla sama.

Jasně to cítila.

„Pomalů vytáhněte ruku a otočte se.“

Autoritativní hrubý hlas ji přivedl až na pokraj paníky.

Miranda otočila hlavu. Srdce jí tlouklo jako šílené.

Byl to šejk. A byl zatraceně živý. Sršel energií a přimhouřené oči se mu třpytily tak, že Mirandiny plíce přestaly fungovat. Až po chvíli do sebe bolestivě nasála vzduch.

Šejk po ní přejížděl černým pohledem a Miranda přitom cítila bodání po celém těle, jako by jí ty štípance způsoboval svýma očima. Blesklo jí hlavou, že z obsidiánu se přece kdysi dělaly ty nejostřejší nože.

Namáhavě polkla. Připadalo jí, že se jí snad dostaly až do krku.

Šejkovy hezké, zachmuřené rysy vypadaly jako černý bouřkový mrak. Oči měl přimhouřené, rty přísně semknuté a nosní dírky rozšířené pohrdáním.

Jeho široká ramena nyní vyplňovala celý rám dveří

a dokonce i z dálky několika metrů ovládal celý prostor koupelny. Jako by všechen kyslík spotřeboval jen pro sebe.

Instinkt Mirandě prikazoval, aby utekla a někam se schovala, jenže šejkova urostlá postava zablokovala jediné dveře.

Trhaně se nadechla.

Čas čelit dôsledkům.

Vládl jednomu království a brzy měl začít vládnout druhému. Bezpochyby byl zvyklý, že ho ostatní poslouchali na slovo. Byl mocný a momentálně pořádně naštvaný. Miranda se mu vůbec nedivila.

„Já...“

„Ukažte mi, co máte v ruce. A hezky pomalu.“

Miranda přikývla a zvolna začala vytahovat ruku ze skříňky. Řidičská čepice se jí přitom svezla ještě víc do obličej. Lemovka na rukávu se však zachytila o neposlušné zavírání, jako by skříňka odmítala ruku pustit. Miranda zvedla druhou, aby se osvobodila.

Zatímco zápasila s lemovkou, narazila do ní jakási síla a přirazila ji ke stěně.

Před očima se jí najednou zatmělo. Výhled jí zaclonilo vysoké a silné tělo. Zoufale do sebe vtáhla vzduch a ucítila teplou vůni santalového dřeva a exotického koření.

Pak uslyšela ten samý hluboký hlas. Zamumlal cosi, co se jí nepodařilo zachytit.

Váha, která ji tlačila na zeď, trochu povolila a zhmotnila se do podoby pevného hrudníku šejka Zamira z Qu'silu. Kousek se odtáhl, aby si ji mohl prohlédnout.

Miranda se znovu dlouze nadechla. Měla představu, že šejk je impozantní a povýšený. Takto zblízka však v upjatém výrazu jeho tváře spatřila něco, kvůli čemu na chvíli zapomněla, že jsou nepřátelé.

„Žena?“

Šejkovo konstatování nevyžadovalo odpověď. Podle nader a boků poznal, že se tiskne na ženu, stejně jako

ona ucítila ostré hroty jeho úzkých boků a sevření silných dlouhých nohou. Sežehával ji sálající žár z jeho těla.

Miranda mrkáním vzhledla k ostře řezané čelisti, která ji naplnila úžasem. Nebo to byl spíš šok. Šejk pro ni byl jen neosobním problémem, který musela vyřešit. Nespojila si ho s živoucím mužem, jehož tělo, tisknoucí se na její, v ní vyvolávalo nečekané reakce.

„Takže mě unesla žena?“

Strhl jí čepici a dlouze zíral na její sestříhané kudrny. V přimhouřených očích mu zaplálo.

Pomalů jí pustil zápěstí. V ruce ji ostře zabodalo. Překvapeně zalapala po dechu a protáhla ztuhlé prsty.

„Chtěla jste na mě zaútočit *ručníkem*?“

Rozbalil kus froté, který svírala v ruce, uvězněné ve skřínce, a Miranda jeho překvapení využila k tomu, aby se mu pokusila vykroutit. Marně. Proti jeho síle neměla šanci.

Naprázdně polkla. V jeho počínání nebylo vůbec nic sexuálního, ale v Mirandině pánvi zakroužila žhavá jiskřerka a usadila se přímo v jejím středu. Střídavě ji polil mráz i horko.

Odkáslala si. „Samozřejmě že jsem na vás nechtěla zaútočit. Jen jsem si brala ručník.“

„Na tom nic samozřejmého není.“

Jeho pohled se zabodl do jejího a Mirandiny plíce si znovu udělaly nedovolenou pauzu. Byla si jistá, že za to mohl strach. Určitě to nebyla vina zvýšené vnímavosti, kterou v šejkově blízkosti pociťovala.

Nepřipadala si jako jeho únoskyně, nýbrž jako obyčejná žena v přítomnosti přitažlivého muže.

Zrychlil se jí dech a šejk o kousek poodstoupil.

„Kde jsou vaši spolupachatelé?“

„Žádné nemám.“

Byla to pravda. Sadia sice o plánu věděla a pomohla jí s domyšlením detailů, ale jinak ho Miranda uskutečnila úplně sama. Přitom ani teď nedokázala pochopit, jak je vůbec možné, že se jí to zdařilo tak hladce.

Možná to však byl pouhý sen, z něhož se každým okamžikem probudí. Kdyby ovšem nebyl tak živý.

„Čemu se usmíváte?“

„Já se neusmívám. Jsem naopak otřesená.“

Sejkův nepřátelský výraz se nijak nezměnil. „To bych měl být spíš já. Já jsem ten, kterého jste unesla. Co jste tady vůbec prováděla?“

Miranda se kousla do rtu. „Když jste se nevzbudil, začala jsem si dělat starosti. Šla jsem vám pro vodu a pro mokrý ručník.“

„Takže jste vlastně taková moje dobrodějka, že?“

Miranda mu neohroženě vracela jeho rozhořčený pohled. „Bála jsem se, že se vám udělalo nevolno.“ Ztěžka polkla. „Ale rozhodně mě nemrzí, že jsem vás unesla.“

Zamir se díval, jak to stvoření před ním zvedlo vzdorovitě bradu. Jindy by se takovému gestu zasmál.

Za jiných okolností by mu dokonce mohlo připadat fascinující a zajímavé, kdyby ovšem její čin nezpůsobil takovou katastrofu.

Cítil její rozčilený tep, ale tvářila se, jako by o nic nešlo. Musel uznat, že je statečná.

Jenže nebyla současně i nebezpečná? A s kým se spojila?

„Kdybyste dovolil a přestal se na mě tlačit.“

A bylo to tady zas, ta její odvážná nenucenost, jako by nebyla vyplašená z toho, že je v *jeho* moci.

Pozorně si ji prohlížel, od volného límce uniformy, kterou si očividně vypůjčila či ji rovnou ukradla, až ke svatozáři mahagonových kudrn. Měla jemnou, světle olivovou pleť, která kouzelně kontrastovala se světlýma šedomodrýma očima.

Kouzelně? Zamir se nespokojeně zamračil. Ten lék musel mít poněkud neobvyklé vedlejší účinky.

Její rysy byly nezajímavé, avšak příjemné. Tedy kdyby jejich majitelka nezničila všechno, na čem on a s ním plno dalších lidí tak tvrdě pracovali.

Do Zamira vjel nový nápor zuřivosti. Odstoupil od ní a sledoval, jak si ta osůbka uhlazuje sako a odlepuje se od zdi. Neprohledal ji, jestli někde nemá ukrytou zbraň. Nebylo to zapotřebí. Když ji tiskl ke stěně, zjistil, že ho momentálně nemůže nijak ohrozit.

Pro jistotu si však stoupl hned vedle otevřených dveří, aby viděl, kdyby se někdo blížil. „Proč jsme tady?“ vyptával se. „S kým se tu máme setkat?“

„S nikým.“

Založila si ruku za záda křížem na jednu z lopatek a protáhla se. Její prsa se vypnula proti saku a připomněla mu tak, že má před sebou mladou a atraktivní ženu.

Jenže atentátníci a fanatici mohli mít rozličnou podobu. Zamir napínal uši, aby zaslechl kroky jejích spolupachatelů. Kolem se však rozprostíralo ticho.

„Tak proč jsme tady?“

„Potřebovala jsem vás zavézt někam, odkud byste se nedostal do města.“ Hrdě se napřímila. „Není tu telefon. Nejspíš mi nebudete věřit, ale je to pravda. A ten váš jsem vyhodila.“

O tom se Zamir sám přesvědčil. V limuzíně nebyl. „Takže teď mě tu máte. Kdo bude požadovat výkupné?“

Nad jasnýma očima se udiveně zvedlo tmavé obočí. „Nikdo. Udělala jsem, co jsem si umínila. To je všechno.“ Sklopila pohled na mužské hodinky na štíhlém zápěstí. „Zmeškal jste obřad. Na návrat je už pozdě. Všechno ostatní je vedlejší.“

Měla pravdu. Zamir nemohl uvěřit, jak je možné, že tak slibný den skončil katastrofou. Znovu se ozvala palčivá bolest hlavy. Kdyby měl čas, pořádně by jí vynadal za to, co provedla, a vysvětlil by jí, jakou škodu tím napáchala.

Jenže to ona věděla velmi dobře. Viděl jí to na očích.

„Pro koho pracujete?“

Jeho vlast neměla žádné nepřátele, ačkoliv mnozí jí záviděli obrovské finanční úspěchy. Jiným zase byla

trnem v oku stabilita země a společenský soulad, které mohly být dávány za vzor ostatním. Sloučení Qu'silu a Aboussiru by obojí ještě upevnilo.

Jenže onen svazek už nebyl kvůli této ženě možný. Zbývalo velmi málo času. Zaskřípal zuby.

„Už jsem vám to říkala. Pro nikoho.“

Zamirovi bolestivě zatepal ve spáncích pulz. Byl u konce s trpělivostí. Dlouze vydechl a natáhl k únoskyni ruku. „Klíče od auta.“

Mladá žena polkla a navlhčila si rty.

Bylo to instinktivní gesto a Zamir musel v duchu přehodnotit názor na její tvář. Původně ji považoval za nezajímavou, tedy kromě očí, ale teď uznal, že je velmi hezká. Zaujala ho především její krásně vykrojená ústa s plnějším spodním rtem. Právě ten přitáhl jeho pohled a teplota v jeho těle se přitom zvýšila o několik stupňů.

„To nejde. Hodila jsem je do studny na dvoře. Dnes se do hlavního města vrátit nemůžete.“

Už se netvářila tak odbojně. Možná jí konečně začínalo docházet, v jak nepříjemné situaci se nachází. Někdo nad ní však musel držet ochrannou ruku, na to by Zamir přísahal. Únos šejka není jen tak!

Vládce Qu'silu byl přelstěn a unesen ženou, které bylo jen něco přes dvacet.

Bylo to k smíchu. Naprosto absurdní.

Katastrofální.

Zamir postoupil kupředu a únoskyně reagovala poplašeným krokem vzad.

Aha, najednou už není tak odvážná! Vycítil z ní nejistotu, ale stála pořád s hlavou vysoko zdviženou, aby na ní nic nepoznal.

„Jak daleko je nejbližší osídlení?“

„Hodně daleko. Než se někam dostanete, bude už tma. A nejspíš byste se cestou stejně ztratil. Baterky tu nejspíš nejsou. Ale nejspíš mi stejně nevěříte.“

Zamir přikývl. Nevěřil.

Pohled z okna mu však potvrdil, že nelhala. Ale

zkusit by to snad měl. Nejdřív se však přesvědčí, že nikde není záložní mobil. Nevěřil, že únoskyně je tu bez telefonu. Musela přece s někým komunikovat.

Založil si ruce na prsou. Tohle místo bylo pro držení rukojmího, jako byl on, naprosto ideální. Předpokládal, že se nacházejí v odlehlém koutu země poblíž hranice mezi oběma zeměmi, Qu'silem a Aboussirem. Instinkt mu však napovídal, že ho sem únoskyně přivezla z jiného důvodu.

„Co je tohle za místo? Komu patří?“

„Mně. Ale roky jsem tu nebyla.“

Překvapením nebylo konce.

„Patří vám?“

Přikývla a dívala se upřeně na jeho límec. Jako by se mu už neodvažovala hledět přímo do očí. Jenže vzápětí znovu zvedla bradu. Snad mu četla myšlenky.

Jejich pohledy se střetly a Zamir pocítil příval energie. Ignoroval ji však.

„Dům jsem zdělila po otci, ale dlouho to tu nikdo neobýval.“

Zamir se zhoupł na patách.

„Vážně ideální místo k držení uneseného rukojmího,“ poznamenal.

„Nejste rukojmí,“ zamračila se. „A navíc jsem ani netušila, že vás budu muset unést. Až včera večer...“

Zmlkla a kousla se do rtu.

„Takže tohle je čin, naplánovaný na poslední chvíli?“ Přimhouřil oči. Vážně to tak mohlo být? Obelstila ho žena, která navíc jednala zkratkovitě? Tomu se zdráhal uvěřit. „Slečno...?“

„Fadelová. Miranda Fadelová.“

Zamir zkameněl. Až doposud se jejími lžemi docela bavil. To teď vyšumělo. To jméno velmi dobře znal. Pokud pochází skutečně z oné rodiny...

„Vy jste příbuzná Sadie Fadelové?“

S napjatým výrazem přitakala. „To je moje sestřenice. Vyrůstaly jsme spolu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Krásná únoskyně.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.